րիս, խոյս տարեւորս՝ եւ գառինս անարատս. ձագս տատրականց՝ եւ անզոյգ աղաւնիս, երեխայրիս եւ Ղեւտացիս ընծա Տեառն ուր է եւ բաժին նոցա. եւ ի մէնջ աղերս փոխանակ պըտղոյն Սարեկայ: Եւ միշտ ի զենումն եւ ի մեռումն յայրումն եւ խորովումն եւ ոչ պակասումն. ձաձէր ի մու՝ եւ յուրինէր լապան՝ եւ կացուցանէր հըռետոր ի ծայրագոյն ծերունեացն:

Այսգոն առնէր զհարկատարս Արեաց արքային զկէս բոլորի տարեկիս մերոյ: Ծաղիկն համասփիւռ ծնունդ գիտանոցին՝ ծառն կենաց, ծորումն շնորհացն, ծրարն տաշխից ծիրանածին արմատն, ծայրագոյն րաբունին. որ լուսաւորէր զեկեղեցի եւ ընդլ աստուածային գանձիւք ճոխացեալ եւ փարթամացեալ: Ցագեցուցանէր զմանկունս գերագոյն հացիւն աստուածային բանիւն. նախ անփոյթ առնելով զաւտալին շողաւ քորթն, մինչեւ լիացին իւրքըն, եւ ի մնալ նշխարացն եւ յանկանիշ փշըրանացն, ներէ կերակրել աւտարացն. լսել մաղթանաց Սիոնի՝ որ պաղատէր սակս դատեր իւրոյ. զի դեռ կոյս եղոյր՝ ի խաւսման փեսային չե պատառեալ զքաւղն եւ տարածեալ

տըրեալս, ուշեղս եւ քաջասունս, փափկամայնս եւ երկարոգիս..»: